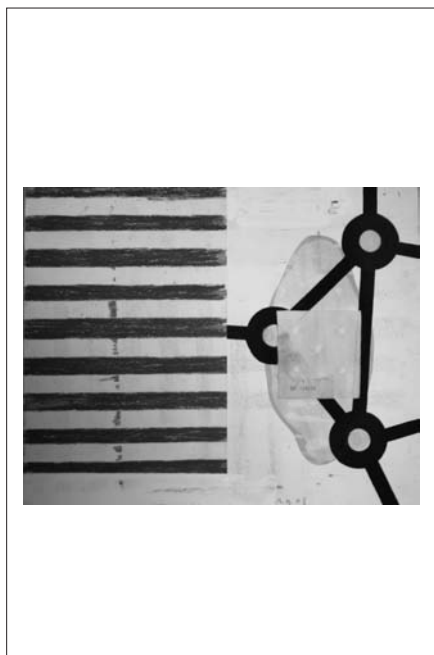


## Verne com a excusa

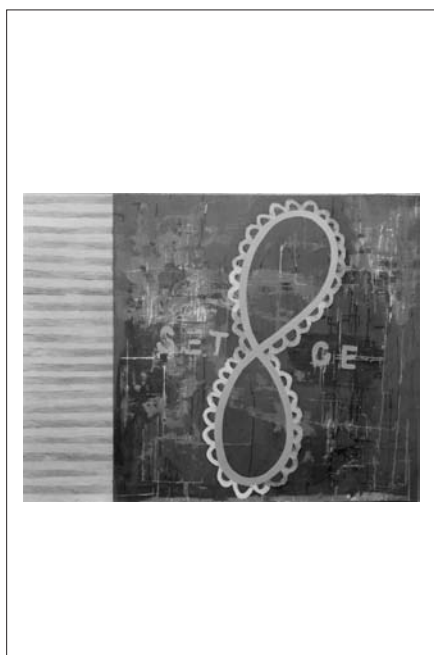
Tots els anys, amb més o menys repercussió social i mediàtica, ens trobem amb multitud de commemoracions d'índole diversa, tant d'àmbit local com regional, estatal o internacional. La majoria en passa quasi desapercebuda. De fet, amb sort, només uns pocs d'aquests aniversaris arriben a ser coneguts realment per la població no especialitzada en el tema que es pretén ressaltar o en l'àmbit professional de la persona homenatjada. La resta, com a molt, serveixen per a provocar la investigació acadèmica i deixar-ne constància amb la publicació d'uns quants papers d'abast minoritari. Amb tot, però, és cert també que aquest tipus de celebracions no deixa mai de ser útil, sobretot si són oportunes i justificables. I les d'enguany ho són, almenys des d'una perspectiva cultural i literària.

Ho és la celebració del IV Centenari del *Quixot* i també ho és, sens dubte, la declaració a Catalunya del 2005 com a «Any del Llibre i de la Lectura». Principalment, perquè es tracta de dues efemèrides que renoven el debat sobre la importància de llegir. Una acció que va més enllà de l'estricta afició per un tipus d'entreteniment o per un altre. Llegir no és una acció que practiquem amb l'únic objectiu de distraure'ns, encara que també ho fem per això. La lectura és una ferramenta imprescindible d'accés al coneixement i no podem renunciar-ne a l'ús. Com a humans ens hi juguem —per dir-ho, fins i tot, hiperbòlicament— el futur i, en conseqüència, ens hem de comprometre, tots els que en som conscients, a promoure la lectura en tots aquells ciutadans que, per causes d'autèntica injustícia social, es troben privats del gust i de la necessitat de llegir. Un gust i una necessitat que busquen d'aconseguir també dues altres efemèrides literàries que coincideixen en el temps: la celebració del bicentenari del naixement de Hans Christian Andersen i el primer aniversari de la mort de Jules Verne.

I és precisament d'aquest últim autor —de Verne— de qui podem ressenyar, satisfactòriament, l'aparició recent de



diverses obres publicades per Edicions Bromera. Concretament, a la col·lecció «A la Lluna de València», hi podem llegir la traducció íntegra d'una de les seues novel·les més destacades, *Cinc setmanes amb globus*, amb una introducció de Jesús Cortés, autor, també, de l'adaptació feta per a lectors joves, de 12 a 14 anys aproximadament, de



la conegudíssima novel·la *Vint mil llegendes de viatge submarí*, publicada a la col·lecció «El Micalet Galàctic». Tant una com l'altra ens ofereixen, com a lectors, una proposta per a acostar-nos a la lectura d'un dels escriptors que amb més mestria han sabut endinsar-nos en el món de l'aventura.

Però, a les dues obres esmentades, n'hem d'afegir encara un parell més. D'una banda, per als lectors més infantils, hi ha publicada, a la col·lecció «Micalet Teatre», una versió de *La volta al món en 80 dies*, a càrrec del dramaturg valencià Juli Disla, la lectura de la qual resulta àgil, entretinguda i estimulante per a provocar futurs contactes amb l'obra original de l'escriptor francès. I, de l'altra, hi podem trobar un assaig interessant sobre l'obra verniana, sobretot per la perspectiva des de la qual s'aborda. Es tracta del llibre *Somnis de ciència*, de Jesús Navarro, publicat a la col·lecció «Sense fronteres», coeditada amb Publicacions de la Universitat de València i la Càtedra de Divulgació Científica. En aquest llibre l'autor, que és investigador del Consell Superior d'Investigacions Científiques, reflexiona i descriu, des dels coneixements actuals, la concepció que tenia Verne de la ciència i de la societat de la seua època.

Sens dubte, totes aquestes obres ens ofereixen l'oportunitat d'aproximar-nos, des de lectures diverses, a l'obra d'un autor cada vegada més valorat que, amb el pas dels anys, ha guanyat en consideració com a precursor de diversos gèneres, com ara el de la novel·la de ciència-ficció o el de la narrativa juvenil. Un exemple que ens serveix per a usar-lo com a argument contra aquells que menyspreen, per principi, la literatura que no s'ajusta als cànons de la literatura d'«adults». La genialitat, sovint, és capritxosa i va allà on li abelleix. Per això, a les obres escrites per a infants o joves, o a les narracions d'aventura, també és possible trobar-la. I, evidentment, Verne pot ser una bona excusa per a parlar-ne.

Josep Antoni Fluixà